

Descobreix cinc espais naturals de llegenda a pocs minuts de Girona

Camina o fes ruta coneixent les històries fantàstiques de les Estunes, les Deveses de Salt, la platja de la Fosca, els Estanys de Sils o els Aiguamolls de l'Empordà

LES ESTUNES (PORQUERES)

Les Estunes és un paratge d'una bellesa insòlita. Un bosc frondós d'alsines i roures que creix sobre un dipòsit de travertins, amb grans fractures. Aquestes grans esquerdes generen passadissos laberíntics i coves naturals per les que es pot passejar i amagar-se. S'hi pot arribar fàcilment amb cotxe o passejant des de l'Estany de Banyoles. Un cop allà, hi ha diferents itineraris marcats per al visitant.

Diu la llegenda, que a les Estunes hi vivien uns éssers fantàstics, eteris i invisibles, personificats en forma de dones de bellesa i finor extraordinàries. En els palaus de pedra, les goges, hi feien grans festes i convits, que eren coneguts per la gent de la contrada per l'enlluernadora claror i per la cridòria que sortia d'esquerdes i baumes. Durant el dia s'amagaven, amb timidesa de la llum, gaudint de la intimitat dels seus palaus, i d'això se n'asseguraven teixint, amb un fil imperceptible, una finíssima xarxa que impedia el pas a curiosos i atrevits. Només hi entrarien aquells que desitgessin no retornar mai més al món dels mortals i quedar-se per sempre entre la fantasia màgica dels palaus rocosos de les GOGES de Les Estunes...

ESTANYS DE SILS

Aquesta zona humida a pocs quilòmetres de Girona és un Espai Natural Protegit pel qual es poden fer diversos itineraris a peu o en bicicleta. Abans de començar a descobrir-los val la pena visitar el Centre d'Informació que hi ha a l'edifici de l'estació de ferrocarrils, on a banda d'informació, trobareu una exposició permanent amb informació de l'espai natural.

Aquest paratge també té està relacionat amb diferents llegendes, totes vinculades amb el diable. A la web de l'ajuntament de Sils s'explica que Pere Porter, un pagès de Tordera, va pactar amb el dimoni i que el que el convidà a visitar l'infern per tal de cercar solucions al seu problema. L'entrada a l'infern es va fer a través de l'estany de Sils. La tradició de situar la porta de l'infern a l'estany de Sils s'explica a partir d'una discussió entre el diable i Sant Martí, que es barallaven per veure qui seria capaç de fer el salt més llarg. Per comprovar-ho, es llançaren des del Montseny. El diable va caure a l'estany de Sils i hi obrí l'esvoranc per on es pot arribar a l'infern. Sant Martí, en canvi, va caure a l'altra banda de l'estany i deixà la seva petja marcada en una roca.

PLATJA DE LA FOSCA

Aquesta platja de Palamós pot ser el punt de sortida de diferents rutes, sobretot pels amants de caminar prop del mar. Per exemple, en menys d'una hora es pot anar i tornar fins a Castell des d'aquest punt, que també té la seva llegenda. L'hem llegida al blog de Gabriel Martín Roig, que explica que la llegenda de la Roca Negra de la Fosca: Pirene, filla dels Pirineus, va deixar la muntanya per a conèixer les delícies del mar. Els seus servents primer li oferiren la badia de , que rebutjà per ser massa gran i exposat a les mirades d'estranyes. Tampoc li va agradar la proposta d'establir-se a Aiguablava (Begur), en aquest cas per ser massa pedregosa. Calella i Llafranc li feien més el pes, però el vaixell en el que viatjava es va averiar i va aturar-se a Cap Gros, a Palamós. I mentre reparaven la nau, trobà la Fosca, on troba la pau i la tranquil·litat que buscava.

LES DEVESES DE SALT

Fa uns quants anys, a Salt van impulsar les 'Rutes de llegenda', un seguit d'itineraris i rutes per descobrir el Parc de les Deveses de Salt i el riu Ter. Són quatre rutes que pretenen descobrir de diferents maneres aquest ric i divers espai natural. Cada itinerari pren el nom d'un dels quatre personatges principals d'una llegenda molt popular a Salt, la de La Nimfa Mifegínia i El Gegant del Rec.

Aquesta llegenda ja la va reollir Enric Guasch al programa de la Festa Major de Salt. Juliol, 1953. Ens explica que el Fill de la Muntanya es va trobar la nimfa Mifegínia prop del gran llac on ara hi ha la Plana de Salt i van quedar

tots dos perdudament enamorats. El Fill del Tro, també enamorat de la sirena, es va enfrontar amb el Fill de la Muntanya i aquest, després d'una dura lluita, va vèncer el Fill del Tro i va llençar les seves despulles al mar. Aleshores, el Tro, la Fúria i el Vent, amics del mort, van desfermar una terrible tempesta sobre el llac que amb les seves aigües va engolir la nimfa. El Fill de la Muntanya, entristit, es va llençar a l'aigua i va morir ofegat. L'endemà, on hi havia hagut el gran llac, el sol va il·luminar una plana devastada que, amb el temps, esdevindrà la Plana de Salt. En una segona part de la llegenda, se'ns explica que la ninfa no va morir, perquè les aigües l'estimaven. Mifigínia va convèncer "el Pelut de la Pilastra", un forçut que vivia a "Cal Gegant", per construir un canal per regar la plana.

AIGUAMOLLS DE L'EMPORDÀ

Els Aiguamolls de l'Empordà són una de les principals zones humides de Catalunya. Ubicats a la plana empordanesa, entre les desembocadures dels rius Fluvià i Muga, també hi trobem les reserves naturals integrals de les Llaunes i dels Estanys. Si us agrada caminar, anar amb bici i observar la natura, és una zona ideal, amb molts itineraris ja senyalitzats.

Una de les llegendes que s'associen als Aiguamolls de l'Empordà és la del bruel. S'explica que durant l'edat mitjana, en temps del comte d'Empúries Ponç Hug, va haver-hi, una vegada, una pèssima anyada agrícola. El comte, amb un gran sentit de justícia, va manar que se li entregués tot el gra recollit a la vila, per repartir-lo entre tots els seus súbdits, i evitar així la fam entre els més pobres. Un ric home del paratge, de molta nomenada, va voler fer la llei pel seu cantó, i va agafar tot el blat que va poder arreplegar i el va carregar en una carreta tirada per bous. De Castelló volia anar cap a Roses on l'esperava un vaixell per embarcar ben lluny, però havia d'anar-hi en negra nit per no ser descobert, i havia de travessar la zona dels estanys. En arribar-hi, els bous van començar a enfonsar-se, i com més descarregava més s'enfonsava en el llot de la maresma, fins que blat, bous, carreta i ric home van desaparèixer engolits pels fangs. Des d'aleshores, del fons de les aigües dels estanys se senten els planys dels bous, com a record de la malifeta. Aquest crit, autènticament, és el del mascle del bitó, a l'època de zel. Aquesta mena d'udol de bou, que surt dels estanys, es va deixar de sentir a partir dels anys seixanta en què aquest ocell va desaparèixer, però d'ençà la creació del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà el bruel torna a sentir-se.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/12/09/descobreix-cinc-espais-naturals-llegenda/818666.html?utm_source=rss